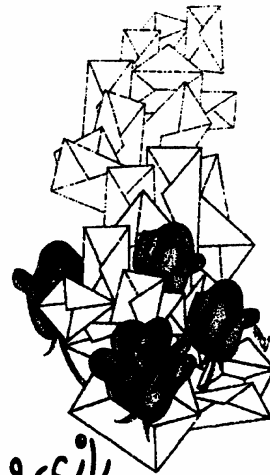

حل کوچکترین مشکل محل زندگی‌شان اقدام به حرکتی متشکل می‌کنند، ولی ما هنوز در آغاز قرن ۲۱ به عنوان قشری آگاه و کارساز در عرصه‌های معین جامعه هر کدام خود را به تنهایی قهرمان عرصه‌های دانشگاهی، کارخانه‌ها، داروخانه‌ها و ... به حساب می‌آوریم؛ هنوز به ضرورت این نکته مهم پی نبرده‌ایم که با داشتن یک تشکل منسجم و آگاه صنعتی می‌توانیم سرنوشت خود را رقمی نیکو بزنیم، به عنوان مثال، به دولت پیشنهادهای تدوین یافته و قانونی بدهیم، با بیمه‌ها قرارداد عادلانه ببندیم، در چگونگی توزیع دارو نقش داشته باشیم، در دانشگاه‌ها حضور فعال داشته باشیم، بازآموزی‌ها را به دست گیریم و مطابق نیاز روز برنامه‌ریزی کنیم، روابط عمومی خود را تقویت کرده و خود را به جامعه بشناسانیم و ...

شاید موارد فوق امروز به عنوان چیزهای ایده‌آل به حساب آیند ولی از حداقل‌ها شروع کردن قدم‌هایمان را برای رسیدن به ایده‌آل‌ها سخت‌تر خواهد کرد.

امروز در آستانه قرن ۲۱ هر یک از اعضا جامعه اعم از حقیقی و حقوقی زمانی خواهند توانست نقش خویش را در جهت تعالی خود و جامعه ایفا نمایند که به جایگاه خویش در سلسله روابط اجتماعی به‌طور علمی و آگاهانه واقف باشد و این مهم زمانی میسر خواهد بود که شخص این روابط را با تکیه بر دستاوردهای اجتماعی انسان متمدن یعنی به عنوان یک شهروند بشناسد و با پدیده‌های دیگر اجتماعی تنظیم بکند.

دروسازان به عنوان اعضای یک صنف اجتماعی یکی از مهم‌ترین مسؤولیت‌ها را در حلقه درمانی به گستره کارخانه‌های داروسازی، بیمارستان‌ها، اعضای هیات علمی دانشگاه‌ها و

رازی و خوانندگان

همکاران محترم در ماهنامه رازی

با سلام و درود فراوان:

نوشته‌ای را تحت عنوان بررسی اجمالی انجمن داروسازان و پاره‌ای انتظارات به حضورتان تقدیم می‌کنم که به بررسی چگونگی عملکرد انجمن داروسازان به عنوان یک تشکل صنعتی پرداخته است. هر چند با تاب دادن جملات سعی شده در قالب واژه‌ها سخن به اختصار گفته شود ولی امید است سرآغازی باشد برای تحلیل همه جانبه انجمن داروسازان ایران.

همیشه از مشکلات، موفقیت‌ها و یا از نبود نبود امکانات صحبت می‌شود ولی متأسفانه نقش انجمن داروسازان به عنوان نماینده ما در تمام عرصه‌ها، به فراموشی سپرده می‌شود. حرکت‌های هم سو و سازمان یافته یکی از دستاوردهای درخشان تجربه زندگی بشریت می‌باشد و خوشا به حال جوامعی که حتی برای

شبکه سراسری داروخانه‌های کشور به عهده دارند. گستردگی این مسؤولیت بستر وسیعی از روابط اجتماعی را می‌طلبد و این روابط زمانی در مسیر مفید و موثر اجتماعی قرار خواهد گرفت که صنف داروسازان بتوانند به حقوق خود آگاه و از آن دفاع بکنند. مهم‌ترین وسیله کسب آگاهی و دفاع از حقوق صنفی و اجتماعی همانا تشکل‌های صنفی می‌باشد. در واقع تشکل‌های صنفی نمود عینی اندیشه‌های مدنی مطرح در جامعه می‌باشد. بدین معنی که هرگاه اقبال مختلف جامعه به این رشد اجتماعی برسند که در قالب تشکل‌های مختلف از حقوق خویش دفاع و به حقوق دیگران احترام قایل شوند، در آن صورت در جامعه شاهد نهادینه شدن زندگی مدنی خواهیم بود.

انجمن داروسازان ایران به مثابه تشکل صنفی داروسازان ایران یکی از قدیمی‌ترین تشکیلات (در نوع خود) صنفی موجود در جامعه می‌باشد که چگونگی و ماهیت عملکرد آن در گذشته و حال شایسته یک نقد و بررسی می‌باشد، زیرا دل خوش کردن به شکل یک پدیده بدون توجه به ارزیابی ماهیت آن چیزی جز سطحی‌نگری و افتادن در سرایشی کجراهه نمی‌باشد.

از طرفی با توجه به تحولات موجود و مقولات مطرح شده در جامعه، مسئولان محترم انجمن داروسازان ایران با ارزیابی‌های مشخص و منطبق با تحولات مطرح از تشکل یافتن صنفی داروسازان و عینیت بخشیدن به آن در قالب انجمن، می‌توانند مدافع واقعی حقوق داروسازان در تمام عرصه‌های حضور باشند. در زیر به بررسی اجمالی رابطه موجود بین داروخانه‌ها و بیمه‌های مختلف و نقشی که انجمن داروسازان ایران می‌تواند در این رابطه داشته باشد،

می‌پردازیم.

۱- انجمن داروسازان به مثابه یک تشکل صنفی که دفاع از حقوق و منافع این صنف زحمتکش فلسفه وجودی آن می‌باشد باید به عنوان نماینده جامعه داروسازان به صورت یکی از طرف‌های قرارداد با هر شخص حقوقی و حقیقی که به نحوی با حقوق داروسازان در ارتباط می‌باشند وارد عمل شود و یا نظارت تعیین‌کننده داشته باشد در چنین شرایطی است که قرارداد منعقدہ دارای ارزش حقوقی خواهد بود زیرا بر بستر چنین رابطه‌ای خواهد بود که هم داروسازان و هم طرف قرارداد (اعم از بیمه و غیره ...) وظیفه خویش را به طور صادقانه و با علاقه بیشتر انجام خواهند داد.

متأسفانه در سالهای اخیر به دلایل مختلف که ریشه در ناهنجاری‌های ایجاد شده در روابط مادی و اجتماعی دارد بخش‌های اسناد پزشکی بیمه‌های مختلف (با شدت و حدت واقع بینی متفاوت) نه به عنوان یکی از طرفین قرارداد بلکه در مقام دیکته‌کننده خواسته‌ها و سلیقه‌های خود و صرفاً در جهت منافع خویش عمل می‌کنند.

۲- در زمانی که بشر در عرصه‌های مختلف فعالیت اجتماعی به پیشرفت‌های شگرف دست یافته و این موفقیت‌ها مدیون حرکت‌های سازمان یافته و سیستماتیک آن می‌باشد انجمن داروسازان با در جا زدن پاسیف خویش فقط نظاره‌گر تضييع و پايمال شدن حقوق اعضای خود از طرف نهادهای سازمان یافته‌ای مثل بیمه‌ها می‌باشد، در حالی که داروخانه‌ها در چرخه اقتصادی آنها نقشی اساسی دارند. در صورتی که اگر داروخانه‌ها پشتیبانی سازمان صنفی خویش را داشتند هیچ وقت به هر بهانه‌ای تهدید به قطع قرارداد با بیمه‌ها نمی‌شدند و شمشیر داموکلس بر

بالای گردنشان برق افشانی نمی‌کرد. هر چند چنین حرکت هایی به نحوی زمینه‌های روانی مقابله به مثل را در داروسازان تشویق می‌کند ولی به دلیل انسانی بودن این حرفه، داروسازان تا حال تن به مقابله به مثل نداده‌اند. لذا لغو قرارداد باید بر اساس مصوبات و مقرراتی باشد که بین انجمن داروسازان و هر شخص حقوقی به تصویب می‌رسد. این مفهوم در مورد انعقاد قرارداد نیز صادق می‌باشد. عقد قراردادی یک طرفه و تحمیل آن به داروخانه بدون مراعات کمترین حقی در مورد طرف دوم قرارداد کوچکترین ارزش قانونی ندارد زیرا هر قراردادی زمانی نافذ و ارزش قانونی دارد که حقوق و منافع دو طرف اصلی آن با علم و آگاهی هر دو طرف در متن آن لحاظ شده باشد.

۳- کسر مالی باید بر اساس اسناد قانونی باشد که در محدوده وظایف تخصصی داروسازان صورت بگیرد. متأسفانه اسناد پزشکی بیمه‌ها خود را مجاز می‌دانند به هر عنوان و به هر طریقی که بخواهند اقدام به کسر مطالبی از دریافتی‌های داروخانه‌ها بکنند که این شیوه در هیچ سیستم مالی ایران مجاز و متداول نمی‌باشد. این کار باید با کارشناسان انجمن داروسازان و براساس اسناد پزشکی مشخص به مرحله اجرا درآید.

۴- اساس شیوه بازرسی بازرسان اسناد پزشکی بر پایه متن قرارداد تحمیلی و یکجانبه از طرف آنها استوار می‌باشد که بدون اشاره به موارد بازرسی و نحوه بازرسی داروخانه را ملزم به همکاری با بازرسان و نمایندگان بیمه دانسته و در صورت به اصطلاح عدم همکاری داروخانه تهدید به تعلیق و یا قطع قرارداد می‌گردد. در بند «ط» متن قرارداد یکی از بیمه‌ها با عنوان «تعهدات داروخانه» چنین

آمده است: «رعایت همکاری با نمایندگان و بازرسان سازمان الزامی بوده و در صورت تخطی از آن سازمان مجاز به تعلیق و یا لغو قرارداد به صورت یکجانبه می‌باشد».

چنانکه موارد و محدوده بازرسی به طور دقیق مشخص نشده باشد صرف نظر از این که بازرسی در صلاحیت تخصصی فرد بازرس هست یا نه بازرسی به طور کامل یک عمل سلیقه‌ای و اعمال نظر فردی خواهد بود به طوری که اگر عملی در محدوده خواست شخص بازرس نباشد به عنوان عدم همکاری تلقی شده و اقدامات بعدی را به دنبال خواهد داشت.

داروسازان که افتخار می‌کنند در سیستم درمانی میهن اسلامی نقشی اساسی و تعیین کننده دارند و اهمیت این نقش اساسی در شکوفایی اقتصاد صنعت بیمه، کارخانه‌های داروسازی و سیستم ارایه خدمات درمانی از طریق داروخانه‌های سراسری غیر قابل اغماض می‌باشد این نقش اساسی و خدمات صادقانه خود را نه بر بستر روابط تحمیلی و یک طرفه بلکه در روندی آگاه و متشکل از کانال تشکیلات صنفی فعال، منسجم و واقف بر مسؤولیت‌های خود در قبال جامعه و اعضای صنف خویش می‌تواند پر بارتر ایفا بکند. انجمن داروسازان نه در محدوده رابطه بین داروخانه‌ها و اسناد پزشکی بیمه‌ها بلکه به عنوان یک تشکل صنفی که فلسفه وجود آن دفاع از منافع و حقوق داروساز و زبان گویای آن در جامعه می‌باشد باید در همه عرصه‌هایی که به نحوی داروسازان در آن حضور دارند مسؤولیت خود را به عهده گیرد.

دکتر کریم پوراکبری خیابوی
داروساز